

Robert V. Julien

Odrešen zaradi brezpogojne Božje milosti

Nisem si želel postati le rimokatoliški duhovnik, ampak celo iti v misijone. Velika dela bi delal za Boga. Živeti kot misijonar v daljni deželi, naučiti se njihovega jezika in kulture, to bi morala biti velika avantura, in morda - tako sem si mislil pri sebi – bi me Bog izbral celo, da bi trpel zanj ali celo umrl mučeniške smrti. Take so bile moje predstave med dolgimi leti študija na duhovniški šoli in priprav za službo misijonarja za »Roman Catholic Foreign Missions Society of America«(Rimokatoliška inozemska misijonska družba Amerike).

Moje prizadevanje za večji ugled pri Bogu

Ko pogledam nazaj na vsa ta leta, lahko prepoznam prave vzroke za moje misli. Kar sem takrat pravzaprav iskal, je bilo priznanje pri Bogu in notranjo gotovost, da bom prišel po svoji smrti v Božja nebesa. Skozi vsa leta, vseh deset let, ki sem jih preživel v Tanzaniji, Vzhodna Afrika, kot misijonarski duhovnik v svojem srcu, nisem imel pravega miru. Kakor je Adam svojo goloto zakril s figovim listom (1 Mz 3,7), sem sam stalno težil k temu, da svojo duhovno goloto zakrijem z religioznimi in misijonarskimi figovimi listi.

Misijonar in vendar izgubljen

Ko gledam nazaj na svojo preteklost, nisem prav nič vesel. Kako zelo se sramujem. Tako grešen sem bil, tak hinavec. Nekateri bi lahko ugovarjali, da sem Afričanom naredil veliko dobrega, zgradil šole za njihove otroke, priskrbel zdravila za njihove bolezni in jim nudil religiozni pouk; vendar danes vem, da so bila vsa tako imenovana »dobra dela« v Božjih očeh le »umazana cunj« (Iz 64,5). Bil sem ubog, izgubljen grešnik, ki je nujno potreboval Božje odrešenje, ampak tega nisem vedel. Mislil sem, da moram kot katoliški duhovnik biti kakorkoli odrešen. Iskreno sem veroval, da so vsi katoliki odrešeni v trenutku, ko prejmejo zakrament krsta.

V nebesa z dobrimi deli?

Kako zelo se kesam za izgubljena leta, v katerih nisem poznal pravega Boga in njegovega sina, pravega Gospoda in odrešenika Jezusa Kristusa! Kako sem bil zapeljan, ko sem verjel, da si lahko zaslužim nebesa z dobrimi deli in s trudom kot duhovnik in misijonar! Star sem bil sedemintrideset let, ko se mi je razodel biblijski Bog. Kako nezaslišana in obilna sta milost in usmiljenje, ki mi ju je izkazal! Odpustil je vse moje grehe in napolnil moje srce z mirom, ki je potešil vse moje hrepenenje. V trenutku sem bil spremenjen, temeljito notranje spremenjen. Da, bil sem na novo rojen, rojen iz samega Boga iz nebes. *»Jezus je odgovoril in mu rekel: »Resnično, resnično, povem ti: Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva. (Jn 3,3).*

Božji načrt

Bog me je že v večnosti izvolil, da bom njegova lastnina. Zato je na tak način posredoval v mojem življenju in me ustavil na poti v pekel. Da, prav tam bi pristal, jaz, misijonarski duhovnik. Bil sem na poti v ognjeni pekel, v večno ločitev od ljubečega Boga. Pokazal mi je, kdo sem bil izpod svoje pobožne zunanosti: gnusen grešnik!

»Saj so vsi grešili in so brez Božje slave,« (Rim 3,23).

»Toda Bog, ki je bogat v usmiljenju, nas je zaradi velike ljubezni, s katero nas je vzljubil..... Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, vendar to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.« (Ef 2,4 +8-9). Hvala Bogu za njegov neopisljivi dar«. (2 Kor 9,15)

Novembra 1966 sem za vedno zapustil rimokatoliško cerkev. Nekateri so govorili, da sem šel, ker se želim poročiti. Toda to je popolnoma napačno. Preveč sem bil ponosen, da bi sploh pomislil na poroko. Zakon sem tako malo spoštoval, da sem mislil, da bi bilo izpod moje časti, da bi vstopil v ta stan.

Toda Bog, ki me je ob pravem času odrešil po svoji milosti, mi je dal spoznati, da je njegova volja, da se poročim. Njegova beseda je dovolj jasna: *« Zakon naj spoštujejo vsi in postelja naj bo neomadeževana, kajti nečistnikom in prešuštnikom bo sodil Bog » (Hebr 13,4)*. Prav tako piše: *« Ker pa obstaja nevarnost nečistovanja, naj ima vsak svojo ženo in vsaka naj ima svojega moža... Če pa se ne morejo obvladati, naj se poročijo, ker je boljše skleniti zakon kakor plameneti » (1 Kor 7, 2+9)*. Bog mi je podaril verno ženo, ki pozna Gospoda Jezusa Kristusa in ga ljubi enako kot jaz in malo preden sem napisal to pričevanje, sva praznovala 25. obletnico poroke.

Bog govori skozi svojo besedo

Ampak zakaj sem zapustil rimokatoliško cerkev in duhovniško službo? Vsakokrat, ko mi je bilo zastavljeno to vprašanje, sem odgovoril: *« Ker mi je Bog tako rekel »*. To ni laž. Ni mi govoril na slišen način z glasom. Bil pa je s svojo pisano besedo v Razodetju, skozi katero mi je popolnoma jasno rekel: *« Nato sem z neba zaslišal drug glas, ki je rekel: » Pojdi iz njega, ljudstvo moje, da ne boš soudeleženo pri njegovih greh in da te ne prizadenejo njegove nadloge! « (Raz 18,4)*. Pravi Kristus poziva svoje ljudi, naj gredo ven iz rimokatoliške cerkve. Kdor pa ne spada k njegovemu narodu in ni ovca njegove paše, tega ukaza ne more razumeti. *« Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj. « (Jn 10,27)*.

Preden me je Bog po svoji milosti rešil, me nihče ne bi mogel pripraviti do tega, da bi zapustil rimokatoliško cerkev. Toda ko me je odrešil in sem prvič slišal njegov prijateljski, nežni glas, mi ni bilo težko izpolniti njegov ukaz, naj izstopim iz tega sistema in mu sledim. Ljubim ga, ker je on mene prvi ljubil.

Bil je čas, ko sem verjel, da je rimska cerkev ena in edina cerkev Jezusa Kristusa na zemlji. Če bi mi kak protestant rekel, da je ena religija enako dobra kot druga, bi mu jaz odgovoril: *« Res je, ena religija uči enako dobro kot druga, ampak le ena religija je prava in to je rimokatoliška »*.

Verni ljudje »vidijo« Kristusa v Svetem pismu

Pravi verniki ne potrebujejo vidnih znamenj, kot so maša in zakramenti, kajti njihovo odrešenje se zgodi z močjo svetega duha, takoj ko postavijo vse svoje zaupanje na Jezusa Kristusa kot osebnega Gospoda. Tudi ne potrebujejo vidnih sledilcev apostolov, ker iz Biblije vedo, da Bog pokliče duhovne vodje po svoji volji, da bi hranili skupnost z dragoceno Božjo besedo. Ravno tako ne potrebujejo podob ali kipov kot spomin na Boga, kajti pravo Kristusovo naravo vidijo v napisani besedi, Bibliji. Poleg tega je Bog obsodil izdelovanje ali čaščenje slik in kipov kot malikovanje (2 Mz 20,3-5).

Moja sedanja služba

Že 23 let delam kot uslužbenec v tiskarni. V domači evangelijski skupnosti vodim pouk Biblije za odrasle. V tej skupnosti je poleg mene še nekaj drugih nekdanjih katolikov, ki so bili kakor jaz odrešeni zaradi čudovite Božje milosti in sedaj poznajo in ljubijo pravega Jezusa Kristusa, ki se je razodel v Svetem pismu.

« Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa (Jn 17,3).

V ZDA rojenemu Robertu V. Julienu se je biblijska resnica odprla, ko je bil rimokatoliški misijonar v Tanzaniji. Danes živi na Floridi, opravlja posvetni poklic in služi v krščanski skupnosti. Kdor ima stike z

njim, lahko potrdi, kako veliko usmiljenje ima z izgubljenimi in s kakšno krotkostjo razlaga biblijsko resnico.